

که نه وهنده نرم ، نه وهنده سپی ، نه وهنده جوان بو .. له
 قوولای سندوقیک دا ، له ژیر گل دا خراب نه بی وه گیانه که ی ،
 میښکه که ی ، خوشه ویستی په که ی بو کوی چوون ؟
 « هه رگیز جاریکی دی نایبینه وه ! هه رگیز جاریکی دی !
 بیرکردنه وه له شی بوونه وه ی نه وه له شه ی نه وهنده هاتبووه
 ویزه ی میښکم ، هه تا نیستاش هه ر له یادمه .
 « به خاکه نازیکه وه ، به چرایه که و چه کووشیکه وه دهر په پیم .
 به دیواری گوږستانه دا سه رکه وتم . نه و شوینه م دوزی په وه که
 گوږه که ی نه وی لی بوو ، به ته واوی پر نه کرابووه وه . تابوو
 ته که یم دهر خست . په کیکه له ته خته کانیم هه لبری ، بو نیکی
 سامناک بو نیکی پیسی بوگن بوون به ره و پروم هات . « نای !
 جینگا که ی به گوله سوښن عه تراوی بووه !
 هه رچو نیکه بوو تابووته که م کرده وه ، پالم به چرا
 داگیر ساوه که وه نا ، بینیم . پروی شین بوو .. په نماو .. سامناک !
 شله په کی رهش له ده میوه هاتبووه دهر وه ،
 « نه وه ! نه وه خو په تی به ترسه وه گرتم . به لام قولم پروت
 کرد ، قویم گرتو ، دهم و چاوه ترسینه ره که یم له خوم نزیک
 کرده وه ! ناله و کاته دا منیش گیرام .
 « به دریزی شه و ، وه کو په کیکه عه تری نافر هتیک پاش له نامیز
 گرتنیکی سپکسیانه بهیلپته وه ، ناوامنیش له گه ل خوم دا
 هه لم گرت .. بو نی پیسی بوگن بوونه که ی ، بو نی نازیزه که م !
 « توش چیت بی خوشه نه وه م له گه ل دا بکه . .
 بی دهنگی په کی سه یر هو له که ی گرتبووه وه خه لکه که
 وادیار بوون چاوه پری شتی تر بکن . لیژنه ی دادگا که بو
 ووت و یژ کردن کشانه وه . پاش چند خوله کیکه ، کاتیک
 که پانه وه ، تاوان بارکراو هیچ نیشانه په کی ترسی پیوه دیار
 نه بوو ! ته نانه ت هیچ بیرکردنه وه په کیش .
 به شیوه په کی ناسایی دادوهر بی ی راگه یاند که
 هاو پله کانی دهریان خستووه تاوان بار نیه .
 هیچ جووله په کی نه کرد . به لام خه لکه که دایان له چه پله .

• له م کتیبه وه وه رگیزاوه :

88 Short Stories

By : Guy De Meupessart

(The Tomb) p — 284 — 288

چیروکی مندا لان

نووسینی : کنید بلا ی تون . . Cnld Blyton .

وه رگیزانی : چه بار چه مال غه ریب

بجووم
 دایکی

«رونی» کوړیکې بچووکې زور خراب بوو ، له گه ل دایکی
 دل ره قو بی شهرم بوو ، نه گه ر بیویرا بابه له گه ل باو کیشی هه ر
 بی شهرم ده بوو ، له گه ل چیشکه ره که دل ره ق بوو ، هه میسه
 زمانی له کچه بچکوله که ی هاوسنیان دهرده هینا ، دایکی ده ی
 گوت «پرونی بوچ هینده خوو په وشنت خرابه ، تو زورم تو وره
 ده که ی ، کاتیک شتی هینده ناشیرین ده که ی ناتوانم پروا بکه م
 که تو کوړی منی ، رو نی دهرگا که ی پیکدا دده که تو وره ده بوو ،
 کاتیک به لای میزه که دا دهر وپشت شه قی له کورسیه کان هه ل
 دده ، لووتی له و شتانه هه ل دهبوار که حه زی له خوار دنیان
 نه ده کرد بوو شتانه ی حه زی لیان بابه .

جاریک دایکی گوئی پوژیک کورپیکي بچووی که پیدا ده که م ، پیم وانیه که تو کوریکي زور باشی بو وهی هم بی ، نه که رتوه رله سه رخور به وشتی خوت ناوا به رده وام بی ، پیم وایه پیویسته به دواي کورپیکي بچووی که دایکه ریم»

پوئی گوتی «زور باشه» من گوئی ناده می پوئی به ته وای دلنیا بو که دایکی مه به سستی نیه ، نه وه ته ناشتیکه نه قسه ی گوره کان دهنه و هه رگیز مه به سستی پیدا کردنی کورپیکي که نیه .

ناوا تو ده توانی بیهنیته به رچاوی خوت که پوئی چ زور سه ری سوپما کاتیک له قوتابخانه که رایه وه کورپیکي بچووی دیکه ی بینی له گه ل دایکی دا .

نه و کوربه بچووه که توژیک له پوئی گوره تر بوو ، یه کی سپیکه له بوو له جیاتی نه وه ی رهش بی ، پروه پیکه نیناویه که ی خروید کاوی بوو .

پوئی گوئی «تو ... کی ی ؟»
کوربه که گوتی «من (دان) م»

پوئی به تووره یی گوتی تو ده پویه ده ری یان شه رت له گه ل که م دان گوتی «من له تو که وره ترم ، بوکسینش ده زانم ناوا به سه رتا سه رده که وم» دایکی پوئی بانگی کرد «دان وهره تاویک یارمه تیم بده» دان گوتی «هاتم» یه کسه ر بولای رای کرد دایکی پوئی په ره زیوه کانی ریک ده کرد بووه ی خراب نه بن ، پارچه کانی ریک و لووس ده کرد هه تا پان ده بیون نینجا ده ی خستنه سندوقه که وه . دان گوئی «حه زده که م یارمه تیت ده م» دایکی پوئی بوئی پیکه نی و گوتی «سو پاس بو تو» پوئی خیرا رای کرد «من ده ی که م»

دایکی گوتی «نا ، پوئی ، من زور جارم داوا لی کردووی که نه و نیشه بچووه که بو بکه ی به لام تو شیراندوته و هه رگیز نه ت کردووه ، نیستا من و دان پیکه وه ده ی که یین»

پوئی دووباره گوتی «من ده یکه م» دان گوئی تو نه وه بکه که دایکت بیت ده لی ، من و دایکت ده توانین نه و نیشه زور به جوانی پیکه وه بکه یین . تو برو یاری بکه»

«نه و کوربه ناره حه ته کی یه» پووی له دایکی کردو و داوا لی کرد «بیکه ده ری ...» دایکی گوتی «هه رگیزنا ... دان دایکی

هه رنیه ، نه و هه رگیز نه و شتانه ی نیه که تو هه ته ، خوشی یارمه تی دانی دایکی ، ماچ کردنی و شه و باشی شه وانه ، بی ووتنی ناخوشی یه کانی ، ناگاداری بیت کاتیک ماندووه و ، هابه شی بکات له هه موو شتیکدا ، تو نه و شتانه ت ناوی روئی تو ووت که گوئی ناده یی که من کورپیکي بچووی که پیدا که م» روئی که هه سستی به ناره حه تی و تووره یی و نازار ده کرد گوتی نه ی من چ بکه م ؟»

دایکی گوئی «چاکه ... چونت بی خوشه وایکه ده توانی تاویک بچی بو مالی دان ، که رحه زبکه ی ، یان ده توانی بچی بو قوتابخانه تاییه تی یه کان ده توانی لیره بمینییه وه که له گه ل دان هه رانه که ی ، نیستا نه و ناگای له من ده بی و یارمه تیم ده دات»

پوئی به گران باوه ری به گوچی که کانی خوی ده کرد ، له دایکی رامو ده مو چاوی له دان تیک نان و نه و جا له ژوره که ده ره پری ده رگا که ی پیکدا دا به جوژیک هه موو خانسووه که له ری یه وه پوئی چوو باوکی بینی و شیراندی «من نامه وی نه و «دان» ه له مالی من بی ، نامه وی دایکم ناگاداری بکات» باوکی گوتی «پوئی خوشه ویستم .. به دلنیا یه وه تو ده توانی بینی که دان کورپیکي باشه و ناگاداری دایکت ده کات ، وای دامه نی که دایکت هه میشه ناگاداری نه و ده کات ، نه وه هه له ی تو یه ، من لومه ی دایکت ناکه م که کورپیکي بچووی که ی هه لیزاردووه ، دایکت زور خوشه ویست و دل نه رم و دلخوش که ره زوری له گه ل هه ولدا ی - به لام کورپیکي وه ک دان ده زانی که دایکت چ خه زنه یه که و به هه موو دلیه وه خوشی ده ویت من پیویسته بلیم که من خوشم زیاتر چه زم له (دان) ه»

پوئی وای هه ست کرد که خه ون ده بینی ، چ سامنا که له نا کاو بگه رینه وه بو مالی و نا کاو کورپیکي که بینی که شوینی نه وی گرتوته وه و هه موو خوشیان ده ویت !!!

له بابی پرسی «تو حه زت له من نیه ... بابه ... ؟»
ده نگی ده سستی به له رزین کرد تو منت خوش ناوی ؟ «
باوکی گوتی «من تو م خوش ده وی چونکه تو کوری منی ، به لام من ناتوانم بلیم من زورم حه ز له تو یه ، پوئی من بوچ وام ؟»

تو بی شهرم و خو پرست و دل رقی . من همیشه تو
خوش دهوی به لام من حزم له تو به یان نا نه وه یان له سهر خو
وه ستاوه له سهر خو په وشتت « رونی رای کرده سهر وه بو
ژوره که ی خوی ، زور تو وره و نارححت و شله ژاوبو ،
به راده یه که له سهر کورسییه دانیش تو دهستی به هه نسک دان
کرد ، هه نسکی ده داو ده گریا ، به لام دایکی بو لای نه هات .
رونی گوئی له دهنگ بوو له باخچه که ، دایکی و
دانی له وی دیت دایکی شوینی هه لگرتنی داره کان پیشانی دان
دهدا .

دایکی گوئی « نه گهر تو هه موو روژی له دوانتردا بومی
بینی نه وه یارمه تیه کی گهره یه »

دان گوئی « حزم ده که م بیان هینم » دان دهستی له سهر
قولی دایکی روئی دانابوو ، روئی دوویاره هه نسکی دا ، چهند
جار دایکی داوای لی کرد که هه موو روژی داره کانی بو به ریته
ژوروی بو ناگر ، نه و سه غله ت نه ده بوو به بیر که وتنه وه ی ؟
نیستا نه و کوره نارححت به بیری ده خاته وه جاریکی که هه رگیز
له بیری نه چی !

رونی دانی دیت داره کانی هه لگرتوه ، دان به تهنی بوو
رونی هه رای کرده خواری بوی بو ناو باخچه که و به سهریدا
شیراند

« نه و دارانه به جیهیله نه وه ئیشی منه » دان گوئی « نیستانا
... من به لینم به دایکت داوه هه ندیکیان به رمه ژوروی ، من وام
ووتوه ، نایا تو دایکیکی نه وه نده خوشه ویست نی به بو به ری ؟
هیوادارم دایکیکی وام هه بایه ، زور دل نه رم و خوشه ویسته ، له
دنیا دا هه موو شتیکی بۆدهم ، روئی به تو وره یی گوئی « برو
ده ری یان له گه لت به شهر دیم » دان پیکه نی روئی به قورسی
له شانی سره واند ، جاله ناکاو دانیکی زور جیاوازی دیت ،
هه روه ها هه ستیکی تر ! دان به مست لی دا یه که م جار له لای
راستی و نه و جار له لای چه پی ، روئی خوی له سهر پشت دیت ،
چه نه که ی زور ده یه شاو گوئی راستیشی ده ی زریکاند دان گوئی
« ناگادارم کردی شهرم له گه ل نه که ی » داره کانی هه لگرتنه وه
به ره و خانوه که رویشت . روئی هه ستایه وه به گریان رای کرد بو
لای دایکی ، بو گازنده له دان ، به لام دایکی نه و لای دانی
گرت و گوئی « مندا ل مه به ، وه ک مندا ل مه نوزینه ، سهرم دیشی »
رونی زیاتر گریا ، دان به تو وره ی دیسان ته ماشای کرد و پرسی

« نایا بیستت دایکت چی گووتوه ؟ نامه وی که س نارححتی
کات کاتیک نه و سهر دیشی ، نه گهر ده ته وی دهنگه دهنگ
دروست که ی ... برو ده ری » بو تو وره گهره بوو نه که ی
رونی ، دان دهستی گرت و پالی پیوه نا بو ده ری گوئی لی بوو
دایکی ده یگوت « سوپاس دانی خوشه ویست » .. به راستی من
به رگی نه و نووزه نووزه ناگرم » روئی چوه ژوره که ی خوی و
هه تا ئیواری له وی مایه وه بو چا خواردنه وه نه چوه خواری ،
خه یالی و ابوو که دایکی دینه لای ، به لام دایکی نه هات ، ناوایی
چای به سهر برد ده ی بیست هه موو له خواری و دانشتن و
پیده که نن و قسه ده که ن وینه ی دانی هینایه به رچاو که مره باو
کیک ده دا به دایکی ، هه همیشه ناگای لیبه تی ، نه وان پیویستیان
به روئی نی یه ، نه و ته نها کورپیکی نارححتی ، خو په رستی ،
دل ره قه که س نایه وی .

چوه خواری بو نانی ئیواری ، باوکی گوئی . هه له و ...
رونی »

نه وه کانی دیکه پیکه نین . نه وان هیچیان نه گوئ
ده رباره ی وون بوونی له چاو خواردنه وه . دان به خوشیه وه
قسه ی بو دایکی و باوکی ده کردو هه مو جو ره نوکته یه کیان
ده کرد ، روئی به راستی دلخوش که ر بوو ، کورپیکی باش بوو ،
روئی زیاتر له هه موو کاته کان حه زلی له دان کرد له گه ل دایکی
روئی زور باش بوو هه همیشه له ده وری بوو باوکی روئی زینی دا
دان و گوئی « من پیویسته بلیم که زور خوشه کورپیکی ره وشت
بیینی ،

دان بو نووستن چوه ژوروی تاییه تی ، روئی به
ناهومیدی یه وه خوی دا که ند ، نه ی ده توانی بیر بکاته وه چ بکات
به ته واوی کورپیکی چاکه ، نه ویش به قه ده ر نه و دایکی خوش
ده ویت ، هینده باشه که هه ر دایکیک خوشی بوی .

روئی گوئی - « منیش نه وه نده خراپم که هه موو دایکیک
رقی لیجی ... وای تیده گم » چوه ناو جیگایه که بوو
چاوه ری ی دایکی ده کرد بیتو شه و باشی لی بکات به لام
نه هات ، دایکی چوو دانی دابوشی و گوئی لی بوو گووتی
« بو ... دان چه ندم خوش ده وی ی ... هه همیشه له دلم دای »

له چه ند روژی ناپنده دا ، دان ئیشه کانی زور به جوانی
کرد بو دایکی و باوکی روئی کورپیکی له به ر دلان بوو ، هه همیشه
ناماده بوو بو کردنی هه ر ئیشیک بو هه ر که سی ، هه تا

جیشکته ره که به گورانی ستایشی ده کرد ، ههروه هاواشی له کچه جوکه که ی هاوسییان کرد بوو خوشی بویت . روئی جاریکی تر ههولی نه داشه له گه ل دان بکات .

زانی شه رب بی سووده ، تووره نه ده بوو هه رای نه ده کرد چونکه نه گه ر تووره بووبا که س سه رنجی نه ده دایه و بولای ده هات خوئه گه ر هه راشی کردبا نه وه دان به پال له ژووری -ه کرده ده ری ، له بهر نه و شتانه روئی بو یه که م جار بووه کوریکی به نه ده ب و هینم ، هه ندی جار یاریشی له گه ل دان -ه کرد دان زور ده رباره ی دایکی روئی قسه ی ده کردو به روئی گوت «نه ری دایکی تو ئیکجار باش نی یه !؟ بی گومان زور باشه تو هه میشه نه وت هه یه و له گه لته ، به لام من هه رگیز دایکم نی یه ، دایکم مرد کاتیک من ته منم روژیک بوو ، من پیت ده لیم نای که خوشه که سیکی وه ک دایکت هه بی هینده شیرین و دل نه رم و هه میشه خوشه ویست»

روئی ته ماشای دایکی کرد زور شیرین دیار بوو دانشتبوو درومانی ده کرد سه ری شوپ کرد بووه ، وچاوه قاوه بیه کانی به دوا ی ده رزیبه که ده که وت ، روئی به تووند ههستی کرد که پیویسته چه ند شتیکی بو بکات ، له دلی خویدا گوتی «به لام من و ابرانم هه ر ئیشیکی هه بی زیاتر به «دانی» ی ده کات» چووه خواری بولای دایکی و دهستی له قولی ئالاند دایکی به سه ر سامیه وه سهیری کرد ، روئی گوتی

«نایا چه ز ده که ی هیندی ئیشت بو بکه م ؟ نایا هیچ بو ت بهینم»

دایکی گوتی «با ... بوم بهینه» روئی دوشه که له یه کی بو هینا دایکی بوی پیکه نی و گوتی «سو پاس ... خوشه ویستم» روئی چه زی ده کرد له باوه شی کات ، به لام له وه ده ترسا داخو دایکی چه ز ده کات له کاتیکدا وای لایه .

له روژی ئاینده دا روئی هه موو شتیکی بو دایکی هینا ، هه موو ئیشیکی بو کرد ، دان به قووشقی بوونه وه ته ماشای ده کرد له ئیواره دا دان گوتی «من ده لیم بروام وایه که تو به ره وشتی باشت ده توانی ئاگاداری دایکه باشه که ت بکه ی نه گه ر تو به راستی به توی»

روئی به تووره بی گوتی «بی گومان ده ی که م» ته ماشا «دان» ی کردو سوور بووه «من چه زم له و ریگایه نیه که تو کردو ته بووه ی دایکم لی دوور خه یه وه ، من ده زانم کرده وم له گه ل

دایکمد زور بی عاقلانه بوو ، نه وه ده زانم ، ئیستا هه لسو وکه وتی تووم دیت له گه لیدا ، ده ش توانم - بزانم که نه و چه ندی تو خوش ده ویت و پیشم سه یرینه . تو هه میشه لیره ژیان ده به یه سه ر ؟»

دان گوتی «چاکه ... من زیاتر چه ز ده که م زووتر بکه ریمه وه مالی من له مالی خوشکم هه یه ، پیویسته توژیکم ئاگا له ویش بیت ، به لام من نامه وی دایکت به جی به لیم هه تا تو دلی خوش نه که ی ، من به راستی نه وم خوش ده ویت ، هه تا نه گه ر بشرومه وه سه ری ده دم و ده ی بینم ، خوژگه دایکی من بایه ، نازانم تو بوچی خوشت ناوی ، ده زانم نه و خوشه ویسته» روئی به تووره ی گوتی «من دایکم خوش ده ویت ، تو بکه ریوه مالی ، دان له هه فته ی داهاتوودا وه ره وه ، جا به ته واوی ده بینی که ئاخو من ئاگام له دایکی خوم بووه ، که وه ک تو خوشم ویستووه ... و ... زیاتریش ... له بهر نه وه ی من کورپی نه وم ... تو ش کورپی نه ونیت»

دان گوتی «زور چاکه ، من ده روم ، به لام گویت لی بی ، روئی نه گه ر دل ته نگی بکه ی ، جاریکی که ده گه ریمه وه ، روژی ئاینده دان رویشت ، دان جاروبار ده هاته نه وه بو دیده نی روئی و دایکی ، ئیستا دایکی هه میشه دل خوش بوو . به دانی ده گوت که روئی چه ند باشه ، سه یریشه که بلین روئی و دان دوو هاو رپی زور لیک نزیکن .

شه ویک کاتیک دایکی ماچی شه و باشی له روئی ده کرد روئی گوتی

«هه رگیز کوریکی بچو وکی که په یدامه که .... په یدای ده که ی ؟» دایکی هه میشه یه ک وه لامی ده دایه وه «هه رگیز ، روئی ... تهو تاکه کورپی بچو وکی من ده مه وی» نه وه ش بو هه ر دوو کیان زور باش بوو ... وانیه ؟

The oTher litte boy .

froom The book

cnid BIYton,s

Bed bime stories.

published in 1970 by puruell

london . W.